

«Totes les nits tornava a
«T altes hores, comple-
tament borratxo i m'obliga-
va a aixecar-me del llit men-
tre em cridava: Gossa: ¿què
fas que no ens traus unes
copes a mi i als meus amics?
Jo patia sobretot pels meus
fills, perquè no veieren l'es-
tat en què tornava el seu pa-
re. Borratxo i tot, descarrega-
va tota la seua força a
base de colps, que sempre
rebia jo, és clar. Fins que un
dia va pegar brutalment al
meu fill que va eixir a
defensar-me en una de tan-
tes baralles que teníem tots
els dies. Deu anys de mal-
tractaments, són molts anys
però que intentara matar el
meu fill era una cosa que no
vaig poder resistir». Valèn-
cia.

«Va començar a pegar-
me en el mateix viatge de
noces. Disfrutava maltractant-me i jo pensava que se
li'n passaria, que allò no era
normal. Estava acostumada
a ser humiliada pels homes
perquè fins que em vaig ca-
sar, vaig viure amb els meus
pares i set germans, tot mas-
cles. Més tard, quan em pe-
gava, el deixava i tornava a
la casa dels pares una tem-
porada fins que ell tornava
per mi. Un dia, després
d'una pallisa que quasi em
mata, em fotia amb una ca-
dena, vaig tornar a casa i els
meus germans em van hos-
tiar per haver abandonat el
meu marit. El resultat, tres
dies en coma i el convenciment
que no em trobava segura
ni a ma casa ni a cal bèstia
del meu marit». Elx.

«Sempre hi havia alguna
cosa que el molestava. Uns
dies, el menjar era massa ca-
lent, els altres massa fred.
M'acusava que em gastava
més diners del compte i que
no parava mai per casa. En
fi, qualsevol excusa era bo-
na per a pegar-me. Ficava la
maneta del morter dins d'un
sac —al meu poble són de
coure— i em pegava sense
parar. A l'hospital sempre
em preguntaven com m'ha-
via produït els colps, però jo
no contestava per por a les
represàlies. Abans de venir

EL 1987, 1.709 VALENCIANES VAN DENUNCIAR QUE EREN MALTRACTADES

Dones marcades

Els maltractaments a les dones són una realitat social que, per desgràcia, no desapareix. En la majoria dels casos, la por a les represàlies per part del marit i les pressions de la família afavoreixen que les maltractades acceptin fatalment el seu destí matrimonial.

Mireia Benavent

ací, quan vivíem a Granada, em tirava al corral amb els animals, aleshores pegava als cavalls i aquests em pegaven a mi». Vila-real.

«El meu marit viatja molt, és representant d'una fàbrica de sabates. Quan tornava dels seus viatges, buscava sempre amb tota mena de detall qualsevol cosa que evidenciara que mentre ell havia estat absent un altre home havia ocupat el seu lloc. Als meus fills els deia «la puta de la vostra mare, ¿amb qui s'ha gitat mentre jo era de viatge? Mai em va pegar, però de vegades pense que hauria estat millor una bona pallissa que els exàmens a què em sotmetia. Un dia va veure unes calces que deia que no eren meues i que el meu amant me les havia regalades. Per molt que li vaig dir que estava equivocada no em va fer gens de cas. Va anar a contar als meus pares i als d'ell que jo m'entenia amb un altre home. Em va furtar els meus fills i va posar en contra meua tota la família. Vaig haver de marxar del poble sense diners, sense els meus fills i sense conèixer ningú». Elda.

Situacions com aquestes es repeteixen amb més o menys dramatisme en gran nombre de famílies de l'estat espanyol. Segons les estadístiques, durant 1987 un total de 1.709 dones de tot el País Valencià van denunciar en comissaria haver patit maltractaments físics i/o psíquics. En tot l'estat espanyol aquesta xifra va ser de 15.600 denúncies. Evidentment, aquestes dades, facilitades pel Ministeri de l'Interior, no responen a la realitat, constitueixen una petita mostra d'una problemàtica molt més àmplia que s'agreuja per la situació de discriminació i les escasses solucions que la societat ofereix.

Generalment, les dones tenen por de realitzar qualsevol tipus de denúncia per les represàlies que pot prendre el marit. A més, hi ha la vergonya a acudir a la comissaria, on se senten intimidades. Han de denunciar els maltractaments a un policia que la majoria de les vegades és un home. Les dones en aquestes circumstàncies solen tenir problemes a l'hora de comunicar el seu cas. A Barcelona, per exemple, hi ha alguna comissaria en què els policies són dones, circumstància que les víctimes femeníes solen agrair.

Per a Encarna Lerma, responsable de l'Àrea de Serveis Socials, Consum i Dona de la Diputació de València, aquesta mena de situacions s'agregen perquè «les dones no compten amb recursos econòmics propis, no tenen cap tipus d'informació sobre els drets que les emparen i sobretot temen constantment pels seus fills i les represàlies que pot arribar a prendre el pare amb ells». A tot això hem d'afegir el fet que en la majoria dels casos la societat i els familiars s'erigeixen en els principals encobridors dels maltractaments i les agressions. Normalment són permissius i fins i tot influeixen perquè s'accepte el «destí matrimonial», encara que siga caòtic. S'obliga a les dones a continuar amb el marit-company, malgrat el perill físic i el deteriorament mental que comporta una relació de parella en aquestes circumstàncies.

A Alacant i a Castelló funcionen dues cases on s'acullen dones maltractades. Aquí se les protegeix i assessora mentre se soluciona el seu cas.

La ciutat de València en breu disposarà d'una Casa d'Acollida de dones a la qual podran acudir totes les dones de

la ciutat i les comarques. Segons Encarna Lerma, aquesta casa té per objectiu «atendre totes aquelles dones que siguen víctimes de maltractaments, on s'ofenga la seua dignitat personal a través de qualsevol tipus de vexacions, coaccions, amenaces i insults que atenten contra els drets humans fonamentals». Les interessades hi podran acudir a través dels ajuntaments, serveis especialitzats com són les assistències socials o per demanda directa de la pròpia víctima.

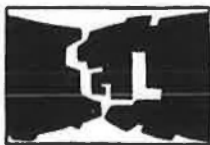
Encarna Lerma pensa que les Cases d'Acollida tenen fonamentalment dos objectius, un de caràcter ideològic, que pretén qüestionar el paper tradicional de la dona en la família i denunciar públicament la violència de què es objecte, i un altre, prioritari, que és el d'assessorament, sensibilització i educació. En qualsevol dels casos, les dones que s'acullen a les cases hauran d'haver pres anteriorment la ferma decisió d'abandonar definitivament el marit. No hi poden romandre més de tres mesos i durant tot aquest temps s'han de replantejar la seua situació personal i familiar, així como la postura davant el futur.

La Casa d'Acollida de València podrà albergar un total de quinze dones amb els seus fills. Segons Lerma, «la convivència continuada de les dones, l'assistent social, la psicòloga i l'advocada permetrà que les dones prenguen confiança en elles mateixes al temps que promourà la seua autonomia per a enfrontar-se a les situacions que viurà en avant, fonamentalment: de treball, vivenda, problemes amb la família i d'altres». En qualsevol cas, a la dona se li facilitarà la manera de trobar un treball i a saber-se moure en els organismes administratius existents. □

¡L'ITALIÀ! ¿PERCHÈ NO?

Si es la llengua

- de l'amistat
- del "bel canto"
- de la pedagogia
- del disseny
- de l'arquitectura
- de la restauració
- del dret internacional
- del nou empresariat europeu
- una de les llengües de la CEE.

L'italià, harmoniós, bastant fàcil i ja molt útil.

Sols al CENTRO G. LEOPARDI: els especialistes a València, en llengua i cultura italiana.

missers mascó, 6, 2a. tel. 362 17 11

International House

- Classes d'anglès per a adults i xiquets.
- Grups reduïts.
- Curs especial convocatorià desembre Cambridge First Certificate.

- Cursos de valencià.
- Professors nadius i titulats.

Pasqual i Genís, 16 - 46002-València
Telèfon (96) 352 06 42